

ADRIAN FETECĂU

RIO 2016

GÂNDURI RĂZLEȚE

ADRIAN FETECĂU

RIO 2016 GÂNDURI RĂZLEȚE

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CUPRINS

DE CE TOCMAI ACUM? – Cuvânt-înainte	7
1. UM MUNDO NOVO	15
2. PRIMELE INTERVIURI	17
3. VEDETE ȘI... VENDETE.....	21
4. DEBUTUL LUI DRĂGULESCU.....	25
5. LACRIMILE DANIELEI.....	33
6. E CLAR, AM ÎMBĂTRÂNIT, NU MĂ MAI ȚINE INIMA... (I)	39
7. E CLAR, AM ÎMBĂTRÂNIT, NU MĂ MAI ȚINE INIMA... (II)	42
8. 53 DE ANI?! INCREDIBIL....	49
9. FLORIN ȘI HORIA, CE BĂIEȚI EXTRAORDINARI!!!	53
10. O ZI CENUȘIE!	60
11. ÎN SFÂRȘIT!!! NU PRIMA, CI PRIMELE (!) MEDALII... ..	66
12. ȘI PLOAIE, ȘI SOARE.....	76
13. CE SĂ FAC, M-AM DUS ȘI M-AM CULCAT.....	86
14. ANDY ȘI... AANEI!	96
15. CĂTĂLINA ȘI MARIAN, ULTIMUL BAL... (I).....	103
16. CĂTĂLINA ȘI MARIAN, ULTIMUL BAL... (II)	106
17. CE FAC ALȚII ȘI NU FACEM NOI?!	112
18. SUA – SPANIA	120
19. REVELIONUL IERNII BRAZILIENE!.....	132
20. RUSUL SARITOV: „HAI, ROMÂNIA!”	136
21. CRISTO REDENTOR	148
22. „ORICE LUCRU BUN ARE UN SFÂRȘIT...”	158
23. POST-SCRIPTUM FINAL.....	168
MULȚUMIRI.....	173

1

UM MUNDO NOVO

Am plecat la Rio luni dimineață, 1 august 2016, de pe Aeroportul Otopeni, împreună cu colegii mei din Redacția Sport a postului *Radio România*: Ștefan Alecsiu, Răzvan Tomescu, Mugur Corpaci și Bogdan Predescu. E o șansă mare să zbori spre o nouă „capitală olimpică”. Împreună cu Ștefan și Răzvan, am mai fost la Atlanta 1996, Sydney 2000, Atena 2004, Beijing 2008 și Londra 2012.

După aproape 30 de ore de la plecarea din București, pe o rută complicată, cu escale la Londra și Miami (!!!), am ajuns marți (!) la Rio. În ultimul avion s-a aflat și Nadia Comăneci!!! Doamne, cum au trecut anii de la acel „inexistent zece”! Patru decenii... Am înțeles că Nadia, alături de alți performeri celebri, va comenta pentru Sport TV, care are o desfășurare de forțe impresionantă la Rio.

În așteptarea bagajelor, o zăresc pe celebra jucătoare de tenis australiană Samantha Stosur. Nu ratez o poză cu dubla câștigătoare de turnee de mare șlem. Ea acceptă cu amabilitate! Semn bun pentru ce va urma... Să sperăm că voi avea prilejul să fac poze cu cât mai mulți medaliați, inclusiv cu „ai noștri”!!! Apropo, mă gândesc că vom lua la această ediție cinci, șase medalii... Bine ar fi să mă înșel și să luăm... mai multe!!!

La ieșirea din aeroport văd o desfășurare de forțe de ordine impresionantă. Apoi voi observa peste tot, mai ales în perimetrul olimpic, soldați și polițiști, cu mitralierele în mâini și pistoalele la brâu, în număr... nelimitat! Cuvântul de ordine, nerostit, este securitatea tuturor celor care vor să se bucure de atmosfera unică a Jocurilor Olimpice!

În autobuzul către hotel parcurgem, mai întâi, cartierele mărginașe ale metropolei braziliene. Parcă mă aflu în Havana, în 2002 și 2004, când am mers în Cuba la două competiții pugilistice! Aici e iarnă, vegetația e îngălbenită, cerul e de cele mai multe ori plumburiu, însă temperatura este... de pantaloni scurți! Trecem și pe lângă celebrele „favele”, cartierele săracilor, prin care nu este indicat să te aventurezi... Dar ce oraș din lumea asta nu are cartiere rău famate?! Aici ai impresia că vezi o grămadă de containere aruncate unul peste altul, doar că sunt construcții nefinisate, din cărămidă roșie, printre care dăinuie o dezordine înțeleasă doar de cei care locuiesc în ele... Apoi, brusc, intrăm în zona modernă a orașului, cu bulevarde largi și blocuri înalte. Se avansează greu. E o circulație infernală, șase benzi pe o parte, șase pe cealaltă! Doar nebunii de motocicliști se strecoară printre „melcii” încremeniți la stopuri... Citesc pe uriașele bannere desfășurate de-a lungul bulevardeilor deviza Jocurilor Olimpice, Rio 2016, scrisă în două limbi: *A new world* și *Um mundo novo*. Mi-e dor de Beijing, când deviza era scrisă în multe limbi, inclusiv română... Poate o să vă vorbesc despre patriotism în corespondența următoare. Acum vreau să vă spun doar că el, adică patriotismul, există, oricât ar încerca noii „deontologi” să ne facă să credem că este o noțiune desuetă... Deci, pe mâine!

2

PRIMELE INTERVIURI

Vă scriam în prima „epistolă” despre sosirea la Rio marți, 2 august 2016, după un drum infernal, și despre impresiile „la prima vedere”, cu privirea obosită pe care mi-am aruncat-o prin fereastra autocarului care ne-a preluat de la aeroport și ne-a purtat spre binemeritul duș, prin infernul circulației, în uriașa metropolă braziliană.

După-amiază am mers la locul de muncă, redacția din uriașa clădire care îi găzduiește pe perioada Jocurilor Olimpice pe comentatorii de radio și televiziune. Ziariștii din presa scrisă trudesc zi și noapte, în funcție de fusul orar al țării fiecăruia, într-o clădire învecinată. În total sunt peste 25 000 de jurnaliști acreditați de pe toate meridianele! E o senzație deosebit de plăcută să respir din nou aerul încărcat de profesionalism al IBC-ului (Centrul Internațional de Transmisiuni Media). Ador să mă intersectez cu jurnaliști din toată lumea, mânați doar de dorința de a face lucrurile cât mai bine pe perioada întrecerilor. Pentru fiecare, prezența la un rendez-vous sportiv de talia Olimpiadei este o șansă uriașă și o ocazie de a se autodepăși! Nu mai contează că unii au studiouri uriașe, iar alții minuscule (fiecare metru pătrat din clădire costă o avere...), contează ce ascultă sau văd iubitorii sportului de acasă... Apropo de „acasă”, mai ador aici spiritul de fair-play și de civilizație existent între jurnaliști, foarte amabili unul cu altul în diverse

ocazii (în autobuzele de transport la arenele sportive, la posturile de comentatori, în zonele mixte de luat interviuri etc.), fiecare având grijă să nu îl deranjeze pe cel de lângă el, fenomen pe care, trebuie să recunoaștem, nu-l prea întâlnești pe plaiurile mioritice... Aici, la Rio, chiar și ziariștii români, când au prilejul să-și intersecteze căările, parcă uită de ranchiunile obișnuite din țară și au timp să-și spună o vorbă bună... Dar hai că m-am lungit cu considerații „sentimentale”... Am făcut-o deoarece scriu pentru un site al jurnaliștilor... Acum, din nou la drum, cu gânduri răzlețe, transmise în stil telegrafic.

Seara zilei de marți am petrecut-o toți cinci, cei din radio, în... Carrefour. Viața de jurnalist român trebuie un pic „pigmentată” cu cumpărături de la supermarket, în condițiile în care un prânz modest la IBC costă cel puțin 30 de dolari... Ne-am întors către „casă” cu două taxiuri, cu ochii pe aparatele de taxat! În urmă cu doi ani și jumătate, împreună cu fiica mea, care joacă tenis de performanță, am fost la cinci turnee în Brazilia. Știam de-atunci că viața aici este foarte scumpă...

Miercuri, 3 august, a fost ziua în care am vizitat multe baze sportive, pentru a nu orbecăi atunci când va fi nevoie să alerg de la una la alta, în funcție de evoluțiile compatrioților noștri. Mai întâi am ajuns, cu colegul Mugur Corpaci, în sala care avea să găzduiască întrecerile de tenis de masă. La antrenament se aflau toți românii: Elizabeta Samara, Daniela Dodean, Bernadette Szocs, Adrian Crișan și Ovidiu Ionescu. Ultimul e fiul unei foste colege de liceu, din Buzău. Într-o pauză îi spun ca m-am întâlnit cu Iarodara, mama lui, în urmă cu doar trei săptămâni, când promoția 1976 a celebrului liceu „B. P. Hașdeu”, absolvit cândva și de George Emil Palade, a sărbătorit 40 de ani de la ultimul clopoțel... Doamne, cum mai trec anii... Atunci Iarodara s-a lăudat, pe bună dreptate, cu prezența fiului la Rio!!! Ovidiu a demonstrat că, prin multă muncă, se poate să-ți îndeplinești visul de a participa la competiția supremă. De

altfel, toți sportivii de la tenis de masă sunt extrem de muncitori și foarte civilizați. Eliza Samara îmi spune că exersează arma ei de bază, serviciul. Cât am asistat eu la antrenament, a servit o jumătate de oră non-stop... Adrian Crișan zâmbește când subliniază că a ajuns la a cincea (!) Olimpiadă... Acum patru ani, la Londra, s-a clasat al cincilea. O performanță, în condițiile în care legea în acest sport o fac asiaticii! Ajungem apoi și în sala în care se face tragerea la sorți a tablourilor la tenis de masă: simplu fete, simplu băieți și pe echipe. Samara, campioana europeană en titre, are un ghinion teribil. În turul trei, în faza șaisprezecimilor (!), ar urma să întâlnească o chinezoaică, favorita numărul unu... Un vis de medalie și patru ani de trudă se pot năruie în doar 15 minute... Ce păcat! Dar câte drame de acest gen nu am trăit de-a lungul carierei... Când mă gândesc doar la ratările olimpice ale legendarului Feri Vaștag, de trei ori campion mondial (!!!), îmi vine să urlu de ciudă. Transmitem în direct la *Radio România Actualități* tragerea la sorți, realizăm apoi interviuri cu antrenorii Viorel și Andrei Filimon și cu președintele Federației Române de Tenis de Masă, Cristi Romanescu, după care din nou la drum!

Clădirea uriașă din complexul Riocentro în care se țin întrecerile de scrimă pare aproape, dar nu este chiar așa... Ne intersectăm cu o echipă a TVR-ului. Realizăm împreună interviuri cu Tiberiu Dolniceanu, singurul român care ne va reprezenta la proba de sabie, și cu antrenorul său, Mihai Covaliu, campion olimpic și, în același timp, președintele Federației de Scrimă. Alți doi tipi civilizați și amabili... De la Riocentro până la arena de tenis sunt ceva kilometri, pe care-i parcurgem pe jos... Aici parcă am ajuns în paradis! Mie, care sunt un mare îndrăgostit de tenis, nu-mi vine să cred că am ajuns iar lângă zeii care la televizor par intangibili! Aici, cu puțină șansă, poți să-ți faci și poze cu ei, nu numai să-i atingi... Mă refer, bineînțeles, la vedetele supercunoscute din acest sport. La fiecare

Olimpiadă la care am avut șansa să fiu prezent, am petrecut ore în șir în arena de tenis... Acum, pe terenul central, impresionant, se antrenează surorile Williams! Un bodyguard personal, prezent pe suprafața de joc, scrutează atent, ca-n filmele americane, tot ceea ce mișcă în jurul „obiectivului”! Să nu se apropie nici măcar vreun țânțar! Oricum, deși afară e destul de cald, surorile sunt îmbrăcate din cap până-n picioare, cu bluze cu mânecă lungă și pantaloni mulați... Par foarte destinse, râd, fac pauze lungi... Stau și mă gândesc că, deși au reprezentat SUA și la alte ediții ale Jocurilor Olimpice, cucerind aurul și la simplu, și la dublu, deci și-au făcut cu prisosință datoria față de țară, nu „s-au dat după cireș”, ca frații Bryan, de teama virusului Zika!!! Poate că „Papa” Williams le-a crescut și educat în spiritul celebrei „vorbe de duh” a președintelui J. F. Kennedy: *„Nu te întreba ce poate face țara pentru tine, ci ce trebuie să faci tu pentru țara ta!”*

Mă opresc aici, nu mai am timp acum să vă povestesc cum am ratat o poză cu frumoasa canadiancă Eugenie Bouchard (Mugur s-a mișcat greu...) sau cum nu mă mai puteam despărți de terenul unde se antrena Andy Murray... Nu am uitat că v-am promis ieri că voi scrie despre patriotism, dar mai e și mâine o zi...